ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **S. V.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 10. 5. 2018, č. j. CPR-11084-3/ČJ-2017-930310-C235, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 6. 2018, č. j. 2 A 51/2018 - 28,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán prvního stupně“), rozhodnutím ze dne 23. 3. 2017, č. j. KRPA-450655-43/ČJ-2016-000022 (dále jen „rozhodnutí o správním vyhoštění“), uložila žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění a stanovila podle § 118 odst. 1 téhož zákona dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně určila žalobci podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu k vycestování z území České republiky, a to 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

[2] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí o správním vyhoštění.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu u Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji shora označeným rozsudkem zamítl.

[4] Městský soud předně dospěl k závěru, že žalovaná postupovala v souladu s § 3 správního řádu, neboť vycházela z řádně zjištěného skutkového stavu, který má oporu ve správním spise, přihlédla ke skutečnostem svědčícím ve prospěch i v neprospěch žalobce a dostatečným a přezkoumatelným způsobem se vypořádala se všemi odvolacími námitkami. Neshledal ani namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu.

[5] Městský soud dále uvedl, že se správní orgány dostatečně a přezkoumatelně zabývaly otázkou přiměřenosti dopadu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, neboť zvážily všechna kritéria ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců a vzaly v potaz všechny žalobcem tvrzené skutečnosti. Jelikož správní orgány uzavřely, že rozhodnutí o správním vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nebyl zde podle městského soudu prostor pro upuštění od správního vyhoštění a uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

[6] Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, podle níž žalovaná nevzala v potaz, že se žalobce dobrovolně dostavil ke správnímu orgánu prvního stupně a řešil svoji pobytovou situaci. Také z napadeného rozhodnutí neseznal, že by žalovaná hodnotila skutečnost, že žalobce nevěděl o neoprávněnosti svého pobytu a nesnažil se jej legalizovat jako přitěžující okolnost, jak namítal žalobce.

[7] Městský soud nakonec uzavřel, že v rozhodnutí o správním vyhoštění stanovená doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 6 měsíců, je přiměřená s ohledem na to, jakého protiprávního jednání se žalobce dopustil, že se sám a dobrovolně dostavil ke správním orgánům, po celou dobu správního řízení spolupracoval, uznal své provinění, kterého se dopustil poprvé, a současně prohlásil, že dobrovolně vycestuje z území České republiky.

III.

[8] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) nyní napadá rozsudek městského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Navrhuje, aby jej Nejvyšší správní soud zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení, alternativně, aby zrušil také napadené rozhodnutí a rozhodnutí o správním vyhoštění a vrátil věc k dalšímu řízení žalované.

[9] Stěžovatel v obecnosti tvrdí, že správní orgány ve správním řízení porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, § 50 odst. 3 správního řádu, jelikož s ohledem na to, že vedly řízení z úřední povinnosti, nezvážily mimo okolností svědčících v neprospěch stěžovatele také skutečnosti svědčící v jeho

prospěch, a rovněž zásady zakotvené v § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, protože nepřihlédly ke specifickým okolnostem posuzovaného případu a nešetřily stěžovatelovy oprávněné zájmy.

[10] Stěžovatel dále v kasační stížnosti namítá, že se městský soud v napadeném rozsudku nevypořádal se všemi žalobními námitkami, respektive nesouhlasí se způsobem, jakým jejich vypořádání provedl. Uvedené se vztahuje zejména k tomu, že žalovaná náležitě nevypořádala odvolací námitky ohledně přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, možnosti stěžovatele opustit území České republiky a návratu do Ruské federace a neuplatnění postupu podle ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců, tedy uložení povinnosti opustit území namísto uložení správního vyhoštění a obdobného pochybení se dopustil i městský soud. Stěžovatel na podporu svých tvrzení odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2007, č. j. 3 As 60/2006 - 46, z nějž cituje pasáž týkající se náležitostí odůvodnění rozsudku.

[11] Stěžovatel nakonec v kasační stížnosti vytýká nesprávnost a nepřezkoumatelnost závěrů správních orgánů a městského soudu o tom, že rozhodnutí o správním vyhoštění není způsobilé nepřiměřeně zasáhnout do jeho soukromého a rodinného života. Uvádí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění nelze vztahovat pouze k délce jeho pobytu na území České republiky a zde vytvořeným vazbám, přičemž poukazuje na to, že byl přijat na České vysoké učení technické a v případě jeho správního vyhoštění mu bude znemožněno pokračovat ve studiu. Rovněž zdůrazňuje, že rozhodnutí o správním vyhoštění mu prakticky znemožní legální návrat na území České republiky za jeho zde dlouhodobě usazenou přítelkyní, s níž plánuje společnou budoucnost.

IV.

[12] Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že způsob rozhodování městského soudu nebude komentovat, a odkázala na obsah správního spisu.

V.

[13] Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal podmínky pro řízení o kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud předesílá, že kasační stížnost je v převážné míře založena na ryze obecné argumentaci citující či parafrázující příslušná zákonná ustanovení, jejichž porušení se správní orgány dopustily (§ 2 odst. 3 a 4 správního řádu, § 50 odst. 3 správního řádu či § 3 téhož zákona) a stejně tak v naprosté obecnosti vytýká nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pro nedostatek důvodů („*námitky v žalobě uplatněné nebyly správní soudem řádně vypořádány*“), aniž by však (až na výjimky dále uvedené) konkrétně vytkl, v čem tato pochybení spočívala. Lze tak shrnout, že právě a jen v této míře obecnosti také mohl kasační soud přistoupit k posouzení uvedených stížnostních námitek.

[16] Jak již shora uvedeno, z kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel napadá rozsudek městského soudu mimo jiné pro jeho nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů. Této kasační námitce se Nejvyšší správní soud věnoval především, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, pokud by byl napadený rozsudek nepřezkoumatelný. Nepřezkoumatelnost je natolik závažnou vadou rozhodnutí soudu, že se jí Nejvyšší správní soud zabývá i tehdy, pokud ji stěžovatel nenamítá, tedy z úřední povinnosti (srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[17] Nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je dána zejména tehdy, opřel-li soud rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75), nebo pokud zcela opomenul vypořádat některou z námitek uplatněných v žalobě (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, či rozsudek ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74).

[18] Nejvyšší správní soud dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že napadený rozsudek vadu nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů nevykazuje. Městský soud v něm dostatečně objasnil, z jakého skutkového stavu vyšel a jak jej následně právně hodnotil. Vypořádal všechny uplatněné žalobní námitky (včetně možnosti uložit stěžovateli namísto správního vyhoštění povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců a včetně posouzení přiměřenosti správního vyhoštění a jeho zásahu do soukromého a rodinného stěžovatelova života) a vysvětlil, proč je shledal nedůvodnými a proč přisvědčil právním závěrům, k nimž dospěla žalovaná a před ní i správní orgán prvního stupně.

[19] Podle Nejvyššího správního soudu je tedy napadený rozsudek řádně odůvodněný. Pouhý stěžovatelův, nadto povětšinou obecný, nesouhlas s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku ještě nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, nebo ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[20] Pro právě uvedené nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit ani konkrétnější námitce stěžovatele, že se městský soud nevěnoval žalobním tvrzením, že žalovaná v napadeném rozhodnutí řádně nevypořádala všechny odvolací námitky, zejména pak námitku týkající se přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění ve vztahu k soukromému a rodinnému životu stěžovatele a jeho možnosti opustit území České republiky a vycestovat do Ruska. Městský soud v odst. 16 napadeného rozsudku výslovně uvedl, že *„[z] odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce.“* Ani Nejvyšší správní soud takové pochybení ze strany žalované nedovodil.

[21] Ostatně jak již bylo uvedeno, stěžovatel neuvádí, která z odvolacích námitek byla žalovanou opomenuta a v čem konkrétně následně v tomto směru pochybil městský soud. Mělo-li se jednat o odpověď na otázku, zda stěžovateli měla být namísto správního vyhoštění uložena povinnost opustit území podle § 50a odst. 3 písm. c) zákona o pobytu cizinců, jak lze nepřímo ze stížnostní argumentace dovodit, ta nezůstala

nezodpovězena. Žalovaná se touto problematikou zabývala na str. 5 napadeného rozhodnutí a s ohledem na to, že nedovodila nepřiměřenost zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, nepřisvědčila stěžovateli, že byl dán důvod k postupu podle výše citovaného ustanovení. Městský soud se k této otázce vyjádřil v odstavci 21. napadeného rozsudku v návaznosti na závěry týkající se posouzení zásahu správního vyhoštění do soukromého a rodinného života obsaženého v odstavcích 18. až 20. napadeného rozsudku. Ve shodě s žalovanou městský soud uzavřel, že v posuzovaném případě nebyly splněny podmínky pro to, aby správní orgán prvního stupně upustil od uložení správního vyhoštění, a namísto toho uložil stěžovateli povinnost opustit území ve smyslu § 50a zákona o pobytu cizinců. Nakonec městský soud k tomuto bodu shrnul, že se správní orgány uvedenou otázkou zabývaly přezkoumatelně a dostatečně, neboť zvážily všechna kritéria podle § 174a zákona o pobytu cizinců a vzaly v potaz všechny stěžovatelem uváděné skutečnosti. O žádné opomenutí se ze strany správních orgánů či následně městského soudu proto nejednalo.

[22] Na obecné námitky týkající se porušení § 2 odst. 2 a 3 správního řádu ze strany správních orgánů, jež stěžovatel ve stejné míře obecnosti uplatnil i v kasační stížnosti, městský soud reagoval v odstavci 17. napadeného rozsudku a úvahy o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu věci a s tím související zohlednění skutečností svědčících ve prospěch stěžovatele (§ 50 odst. 3 správního řádu) se prolínaly odůvodněním napadeného rozsudku vztahujícím se k námitkám ve věci samé (odstavce 16. a 18. až 25. napadeného rozsudku).

[23] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, ale ani pro nesrozumitelnost a neshledal ani jinou vadu řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na zákonnost jím vydaného rozsudku, dospěl k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. nebyl naplněn.

[24] Stěžovatel poněkud konkrétněji v kasační stížnosti brojil toliko proti závěrům správních orgánů a městského soudu o tom, že rozhodnutím o správním vyhoštění bude nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života. Měl proto za to, že jsou zde důvody, pro které by neměl být vyhoštěn ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 174a téhož zákona. Stěžovatel namítá, že posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění jak ze strany správních orgánů, tak i městského soudu, je nedostatečné a nepřezkoumatelné (k otázce nepřezkoumatelnosti srovnej výše). Zdůrazňuje, že nucené opuštění České republiky, které se s ohledem na zavedenou správní praxi téměř jistě změní v opuštění trvalé a faktickou úplnou nemožnost návratu zpět, představuje zásadní zásah do jeho života, který je nepřiměřený k důvodům vedoucím k jeho přijetí.

[25] Nejvyšší správní soud podotýká, že správní vyhoštění představuje specifické administrativní opatření spočívající v ukončení pobytu cizince na území České republiky, které je spojeno se stanovením doby k vycestování a doby, po kterou nelze cizinci umožnit další vstup na území (srov. § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců). Nastane-li některá ze situací předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, je příslušný správní orgán

vždy povinen nařídit cizinci, aby opustil území České republiky, a zakázat mu pobyt na českém území i po následnou dobu stanovenou v rozhodnutí o správním vyhoštění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2015, č. j. 8 Azs 38/2015 - 41).

[26] Stěžovateli bylo rozhodnutím správního orgánu prvního stupně uloženo správní vyhoštění se stanovením doby 6 měsíců, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

[27] Podle právě uvedeného ustanovení, *[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států […] až na 3 roky, […] pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.* Rozhodnutí o správním vyhoštění přitom lze vydat pouze za předpokladu, že jím nebude nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince (srov. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců).

[28] Správní orgán je tudíž podle § 174a zákona o pobytu cizinců povinen rovněž zkoumat přiměřenost rozhodnutí s ohledem na *závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.* Judikatura kasačního soudu přitom dovodila, že není jeho povinností věnovat se v rozhodnutí o správním vyhoštění každému z jednotlivých kritérií vyjmenovaných v citovaném ustanovení, ale pouze těm, která mají pro posuzovanou věc nějakou relevanci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34).

[29] V právě posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel pobýval v době od 10. 9. 2016 (den poté, co mu skončila platnost výjezdního příkazu) do 1. 11. 2016 (kdy byl zajištěn podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky) na území České republiky bez víza a bez platného oprávnění k pobytu; tím nepochybně naplnil důvod pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel však namítá, že rozhodnutím o správním vyhoštění by bylo nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života, proto je správní orgán prvního stupně nebyl ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců oprávněn vydat, a namísto toho mu měl uložit povinnost opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců, jež je opatřením v daném případě odpovídajícím.

[30] Jakkoliv stěžovatel jak v žalobě, tak i v kasační stížnosti setrvale rozporuje, že by se správní orgány či městský soud otázkou přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění zabývaly, Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že tuto otázku zevrubně posoudil již správní orgán prvního stupně na str. 5-6 jeho rozhodnutí. Následně se stejnou problematikou zabývala i žalovaná na str. 7-9 napadeného rozhodnutí. Konečně také městský soud ji znovu rozebral na str. 5-6 napadeného rozsudku, jmenovitě především v jeho odstavcích 18. až 21. Nejvyšší správní soud považuje za nadbytečné již počtvrté detailně opakovat, co je stěžovateli z předchozích řízení před správními orgány i městským

soudem známo. Pro přehlednost tudíž rekapituluje pouze podstatné skutečnosti, jejichž posouzení vedlo k přijatým závěrům.

[31] Stěžovatel je v dobrém zdravotním stavu, s rodinou v domovském státě udržuje kontakt; doba jeho pobytu na území nebyla natolik dlouhá, aby zpřetrhala vazby na zemi původu, kde žije jeho matka, bratr a sestra. Naproti tomu nemá na území České republiky majetek, společenské ani kulturní vazby a ani neuvedl žádné okolnosti, které by prokazovaly jeho integraci do české společnosti a podporovaly jeho tvrzení, že doba zákazu pobytu v délce 6 měsíců zpřetrhá jeho vazby na českém území. Stěžovatel není oprávněn si zde legálně obstarávat finanční prostředky, a ač tvrdí, že pracoval jako živnostník a dále byl zaměstnán ve firmě MITAS, nebyl k výkonu zaměstnání či uvedené činnosti na území oprávněn; správní orgány v tom spatřovaly další důvod pro uložení správního vyhoštění [§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců]. Stěžovatel v České republice sdílí společnou domácnost se svojí družkou, též občankou Ruské federace, která zde pobývá na základě podané žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu; ta však vyjádřila ochotu v případě vyhoštění stěžovatele následovat a vycestovat s ním s možností bydlení u jejích rodičů v Petrohradě. Správní orgány i proto shledaly, že zpětná integrace stěžovatele v zemi původu nebude nemožná. Žalovaná v napadeném rozhodnutí zvažovala i tvrzení o stěžovatelově nevědomosti o jeho nelegálním pobytu v České republice, avšak dovodila, že vzhledem k jeho pobytové historii si měl a mohl být vědom toho, že nedisponuje žádným dokladem, který by jej opravňoval k pobytu na českém území. Ze všech těchto důvodů nepovažovaly správní orgány rozhodnutí o správním vyhoštění za nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stejně za nepřiměřenou vzhledem k okolnostem stěžovatelova případu (dobrovolně se dostavil ke správnímu orgánu k řešení své situace; se správními orgány spolupracoval; neoprávněný pobyt trval po nikoliv dlouhou dobu od 10. 9. 2016 do 1. 11. 2016; vyjádřil ochotu dobrovolně z území vycestovat; jednalo se o první stěžovatelovo provinění na území) nepovažovaly ani délku doby, po kterou mu nebude umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

[32] Kasační soud, ve shodě s městským soudem, považuje takové posouzení ze strany správních orgánů za dostatečné; otázkou přiměřenosti zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života se zabývaly z hlediska všech kritérií uvedených v § 174a zákona o pobytu cizinců a v kontextu individuálních okolností daného případu. Tato kritéria přitom posoudily jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem na tom, aby na území České republiky pobývaly pouze osoby, které k tomu mají příslušné oprávnění. Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí a nemá k závěrům správních orgánů a k úvahám městského soudu na ně navazujícím žádná další doplnění.

[33] Pouze pro úplnost zdůrazňuje, že stěžovatelovo nynější tvrzení o jeho přijetí na vysokou školu a znemožnění studia v případě správního vyhoštění bylo poprvé zmíněno až v kasační stížnosti, a tudíž se jím ve správním řízení správní orgány nezabývaly (z protokolu o vyjádření stěžovatele ze dne 1. 11. 2016 vyplývá, že stěžovatel sice na území České republiky přicestoval na základě víza za účelem studia, ale již nestuduje). V souladu s

§ 75 odst. 1 s. ř. s. se k němu tudíž v napadeném rozsudku nemohl vyjádřit ani městský soud. V řízení o kasační stížnosti je taková argumentace zásadně nepřípustná podle § 109 odst. 5 s. ř. s., a Nejvyšší správní soud k ní proto také nepřihlíží.

[34] Kasační soud tudíž dospěl k závěru, že se správní orgány obou stupňů situací stěžovatele dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabývaly. Vycházely přitom ze zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu, a neopomněly zvážit jak skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele, tak i v jeho prospěch podle § 50 odst. 3 správního řádu. Kasační soud nakonec neshledal v postupu správních orgánů ani stěžovatelem obecně namítané porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, jež mělo podle něj spočívat v nepřihlédnutí ke specifickým okolnostem řešeného případu a nešetření jeho oprávněných zájmů ve správním řízení. Opak je pravdou.

[35] Nejvyšší správní soud tedy považuje posouzení přiměřenosti provedené správními orgány za dostatečné k učinění závěru o tom, že rozhodnutím o správním vyhoštění nebude v případě stěžovatele nepřiměřeně zasaženo do jeho soukromého a rodinného života; městský soud proto dospěl ke správnému závěru, pokud neshledal pochybení v postupu správního orgánů prvního stupně, který stěžovateli uložil správní vyhoštění podle §119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, a žalované, která toto rozhodnutí potvrdila. Kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. tudíž taktéž nebyly naplněny.

VI.

[36] Kasační stížnost není pro právě uvedené důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud ve smyslu § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[37] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaná byla ve věci účastníkem úspěšným, nevznikly jí však žádné náklady nad rámec její obvyklé úřední činnosti. Kasační soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. dubna 2020

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu